

Arrest

nr. 125 915 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Egyptische afkomstig uit Dragolevc (gemeente Istog).

Uw ouders, X. en A.U. (O.V. X), dienden op 30 augustus 2010 een eerste asielaanvraag in in België; u was toen minderjarig. Uw ouders verklaarden dat ze Kosovo hadden verlaten omwille van problemen met jullie buurman, S.F..

Inzake hun asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 19 mei 2011 een weigeringsbeslissing. Op 1 september 2011 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en op 18 oktober 2011 werd hun beroep bij de Raad van de State verworpen.

Uw ouders dienden op 18 december 2013 een tweede asielaanvraag in en u diende op hetzelfde moment - u was intussen immers meerderjarig geworden - uw eerste asielaanvraag in.

U verklaarde niet terug te kunnen keren naar Kosovo uit vrees voor S.F., met wie u persoonlijk geen problemen kende.

U bent in het bezit van uw geboorteakte.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient immers opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw vader. U verklaarde immers dat u in Kosovo enkel jullie buurman, S.F., vreesde (CGVS, p. 2 t/m 4).

In het kader van de tweede asielaanvraag van uw vader heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag integraal steunt op de motieven die u reeds naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met uw buurman S.F. (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15 en 18; CGVS 1e AA I, p. 9). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u niet aannemelijk gemaakt had dat u geen beroep kon doen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten voor de problemen die u kende met uw buurman. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook het cassatieberoep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot het door u voorgelegde vonnis dient opgemerkt te worden dat dit document hoogstens aantoont dat u zelf slagen en verwondingen heeft toegebracht aan uw buurman. Dit betreft een gemeenrechtelijk en strafrechtelijk feit. Het feit dat u hiervoor werd veroordeeld wijst op een normale rechtsgang in Kosovo en getuigt niet van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien is er geen sprake van een disproportionele straf gezien u veroordeeld werd tot een boete van 450 euro, wat overeenstemt met de straffen die worden opgelegd door artikel 153 (1) van de toenmalige Kosovaarse strafwet. Betreffende uw bewering dat u ten onrechte werd veroordeeld, dient opgemerkt te worden dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag zelf toegegeven heeft dat u Skënder op 8 mei 2010, toen hij uit een restaurant kwam, veel geslagen heeft. U verklaarde dat u zich niet meer kon inhouden en dat u hem zeker gedood zou hebben mocht u een wapen bij gehad hebben (CGVS 1e AA I, p. 16). Er dient verder gewezen te worden op het feit dat bij uw eerste asielaanvraag reeds vastgesteld werd dat u de door u geschetste context van uw problemen met S.F. niet aannemelijk gemaakt heeft en dat u nooit aannemelijk gemaakt heeft dat u daadwerkelijk zelf ooit klacht heeft ingediend tegen S.F. voor de bedreigingen die u van hem ontving, zoals u beweerde tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS 1e AA I, p. 13). U legde bij uw tweede asielaanvraag immers nog steeds geen enkel begin van bewijs neer van dergelijke klacht. Tot slot dient opgemerkt te worden dat in het vonnis zelf uitdrukkelijk vermeld staat dat u in de mogelijkheid verkeerde om beroep in te dienen tegen de uitspraak. Er dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat niets erop wijst dat het door u voorgelegde vonnis onterecht zou zijn.

Betreffende uw opmerking dat S.F. u sinds uw komst naar België reeds twee à drie keer heeft opgebeld en u bedreigd heeft en u zijn wraak vreest, dient, net zoals reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag aangegeven werd, erop gewezen te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u bij herhaling van deze problemen in Kosovo geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale

en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Uit de informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2014 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. De verklaring afgelegd door S.S. en I.S. betreffende uw problemen met S.F. vertoont een sterk gesolliciteerd karakter en heeft bijgevolg geen enkele objectieve bewijswaarde.”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw geboorteakte toont uw identiteit aan die hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 9 april 2014 de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), in samenhang met het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij klaagt aan dat in de motivering van de beslissing van de commissaris-generaal integraal wordt verwezen naar de beslissing die ten aanzien van haar vader, X.U., werd genomen.

In bedoelde beslissing wordt gesteld dat diens aanvraag niet in overweging werd genomen aangezien diens nieuw bijgebrachte documenten niet konden worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans op een de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor hem aanzienlijk groter maken, in de zin van het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst erop dat haar eigen asielaanvraag een eerste asielaanvraag betreft en dat het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet op haar niet van toepassing is.

De motivering die gehanteerd wordt om de nieuwe asielaanvraag van haar vader niet in overweging te nemen, is volgens haar dan ook niet afdoende om haar asielaanvraag te weigeren.

Zij hekelt het feit dat door de commissaris-generaal geen onderzoek gevoerd werd naar het risico op vervolging in haar hoofde op grond van één van de criteria vermeld in het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij benadrukt dat niet wordt uiteengezet op grond van welke motieven de argumenten die gebruikt worden om de aanvraag van haar vader niet in overweging te nemen, van toepassing zijn om in haar hoofde op grond van de artikelen 48/3, 48/4 of 48/5 van de vreemdelingenwet het risico op vervolging ruit te sluiten in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Volgens verzoekster is de motivering van de beslissing dan ook manifest niet afdoende.

Verzoekster vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij zich voor haar asielaanvraag ingediend op 18 december 2013 volledig beroept op de problemen van haar vader X.U..

Op de vraag op 7 januari 2014 op het Commissariaat-generaal naar haar problemen in het land van herkomst, sprak zij enkel over de problemen van haar vader met hun buurman S.F., met name "*Mijn vader werd bedreigd door een persoon, hij heeft daar zelf ook over gesproken tijdens zijn interview en dat was dus de hoofdreden om het land te verlaten*" (zie het verhoorverslag, p. 2).

Op de vraag of er, behalve die problemen met buurman S.F., nog andere problemen waren waarom zij hun land van herkomst had verlaten, antwoordde verzoekster: "*Neen, dat was ons enige probleem*" (zie het verhoorverslag, p. 3).

In het kader van de eerste asielaanvraag ingediend op 30 augustus 2010 door de ouders X.U. en A.U. van verzoekster, heeft de commissaris-generaal op 19 mei 2011 een beslissing genomen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing werd op 1 september 2011 bevestigd door de Raad. Het beroep tegen dit arrest werd op 18 oktober 2011 door de Raad van State verworpen.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook deze die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van de identieke asielaanvraag zijn afgelegd door familieleden. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van voornoemd arrest van 1 september 2011 van de Raad, staat de ongeloofwaardigheid van de problemen van de vader X.U. van verzoekster met diens buurman X.U. vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van dit beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen die worden aangevoerd.

Met betrekking tot de nieuwe elementen, door de vader X.U. van verzoekster aangebracht bij diens tweede asielaanvraag, merkt de commissaris-generaal op:

“Met betrekking tot het door u voorgelegde vonnis dient opgemerkt te worden dat dit document hoogstens aantoonde dat u zelf slagen en verwondingen heeft toegebracht aan uw buurman.

Dit betreft een gemeenrechtelijk en strafrechtelijk feit.

Het feit dat u hiervoor werd veroordeeld wijst op een normale rechtsgang in Kosovo en getuigt niet van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien is er geen sprake van een disproportionele straf gezien u veroordeeld werd tot een boete van 450 euro, wat overeenstemt met de straffen die worden opgelegd door artikel 153 (1) van de toenmalige Kosovaarse strafwet.

Betreffende uw bewering dat u ten onrechte werd veroordeeld, dient opgemerkt te worden dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag zelf toegegeven heeft dat u Skënder op 8 mei 2010, toen hij uit een restaurant kwam, veel geslagen heeft. U verklaarde dat u zich niet meer kon inhouden en dat u hem zeker gedood zou hebben mocht u een wapen bij gehad hebben (CGVS 1e AA I, p. 16).

Er dient verder gewezen te worden op het feit dat bij uw eerste asielaanvraag reeds vastgesteld werd dat u de door u geschetste context van uw problemen met S.F., niet aannemelijk gemaakt heeft en dat u nooit aannemelijk gemaakt heeft dat u daadwerkelijk zelf ooit klacht heeft ingediend tegen S.F. voor de bedreigingen die u van hem ontving, zoals u beweerde tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS 1e AA I, p. 13). U legde bij uw tweede asielaanvraag immers nog steeds geen enkel begin van bewijs neer van dergelijke klacht.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat in het vonnis zelf uitdrukkelijk vermeld staat dat u in de mogelijkheid verkeerde om beroep in te dienen tegen de uitspraak.

Er dient bijgevolg geconcludeerd te worden dat niets erop wijst dat het door u voorgelegde vonnis onterecht zou zijn.

Betreffende uw opmerking dat S.F. u sinds uw komst naar België reeds twee à drie keer heeft opgebeld en u bedreigd heeft en u zijn wraak vreest, dient, net zoals reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag aangegeven werd, erop gewezen te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u bij herhaling van deze problemen in Kosovo geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden

als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie.

EULEX en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld.

Uit de informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2014 op afdoende wijze actie onderneemt.

Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden.

Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo.

De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Verzoekster laat in haar verzoekschrift na concrete elementen aan te brengen die deze vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster zelf geen nieuwe elementen aanbracht tijdens haar verhoor of in haar verzoekschrift.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de problemen van verzoekster vader met diens buurman, waarop verzoekster zich beroept, kan in hoofde van verzoekster evenmin besloten worden tot het bestaan van een geponde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het bovenstaande, kan verzoeksters relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE